

Sandra Brown

Lacrimi uitate

Traducere de: Tania Burduja

Capitolul 1

- Ar trebui, murmură Diana Parker chinându-se să deslusească ceva prin ploaia deasă, să-și scrie ceva pe indicatoarele astea nenorocite. Vandalii astia!

Vocea ei, ciudat de patrunzătoare pentru o ființă atât de firavă, avea nuanțe de accent britanic, rezultatul inevitabil al celor doi ani petrecuți ca bucatăreasă pe iahtul al cărui proprietar era un miliardar și la bordul căruia se aflau doar marinarii englezi. Acum, ca se întorsese în Tasmania, se străduia să scape de acest accent.

Dacă nu reusea să-și dea seama pe ce drum trebuia să o ia, nu putea decât să se întoarcă. Undeva trebuia să fie un fel de fermă numită Castelul Spaniol. Se gândi iritată că, devreme ce nu era nici un indicator cum trebuie, putea foarte bine să se afle în Spania.

În ultimele câteva zile călătorise în nordul Hobartului spunându-și că e în vacanță. Prințând un moment în care tatăl ei și mama vitregă plecaseră cu afaceri în America de Nord, se hotărâse să exploreze puțin peninsula de nord a Tasmaniei. Chiar și în apropiere de Launceston, la vreo douăzeci de kilometri, tot nu avea de gând să viziteze locul unde sora ei vitregă își petrecuse ultimul an de viață.

Și apoi văzuse indicatorul. Castelul Spaniol scria.

Mai mult fără să vrea, Diana o luase în direcția aratăta.

Nu-i cea mai strălucită idee, se gândi, dând drumul la căldură, în speranța că va dispărea condensul de pe geamurile mașinii.

Cele două drumuri nu pareau foarte îmbietoare, pierzându-se în desisul primordial al pădurii. Dacă n-ar fi văzut indicatorul, acum n-ar fi deloc sigură că nu se ratacise.

Spuse cu voce tare:

- Știi doar că ești pe drumul cel bun, idioată. Castelul Spaniol e pe undeva pe aici, la capătul unuia din drumurile astea salbatice. Da vremea ține pur și simplu de coincidentă - în Tasmania plouă întotdeauna primăvara!

Supărată, deschise umbrela și ieși în ploaia nemiloasă, îndreptându-se spre indicatorul înconjurat de o iarbă mult prea mare și uda. Bucățile ruginite care se vedeau prin noroi o descurajară să mai încerce să descifreze care din cele două drumuri era cel bun.

Se întoarse la mașină, îngândurată și se opri brusc. Fără să-l aude din cauza ropotelor de ploaie pe umbrela ei, un bărbat calare apăruse din ceață. Îmbrăcat în costum de călărie, stătea pe spina unui cal cenușiu, iar un câine ciobănesc, alb cu pete negre, stătea în fața lui, pe saua calului. Toți trei bărbații - bărbat, cal, câine - o priveau cu o surprindere curioasă și oarecum ostilă, chiar dacă din partea câinelui primi o vagă mișcare a cozii.

Diana încerca să zambească, deși știa că de trei mile încoace nu se mai zărise nicio casă și că în jurul ei erau mii de hectare de desis pitic, sumbru și întunecat și aproape neumblat.

Ca un făcut, ploaia se potoli, apoi se opri. Nu se mai auzeau decât susurul unui parau și picăturile de apă căzute de pe frunze.

- Nu mai agitati umbrela aia, zise sec barbatul, tragand incet de haturi in timp ce calul tropaia pe loc. Aproape imediat animalul isi opri miscarile nervoase si o privi din nou cu aceiasi ochi mari si cercetatori cu care o priveau omul si cainele.

Chiar si cu stropii de ploaie care-i alunecau pe trasaturile austere ale fetei, calaretul imprastia o aura de stapanire de sine si forta care o intimidau.

Diana stranse manerul umbrelei.

- Scuzati-ma, zise ea stanjenita, sperand ca nu i se observa nervozitatea din voce. Puteti sa-mi spuneti care din drumurile astea duce la Castelul Spaniol?

El o masura cu ochi tulburatori, privind mai mult prin ea decat la ea, desi era sigura ca nimic nu scapa observatiei lui amanuntite. Ii amintea - se gandea ea proteste - de vreun conquistador scrutand un nou tinut pe care voia sa-l cucereasca, fara pasiune, fara ambitii de imbogatire, doar de dragul cuceririi.

Calul se misca, nerabdator, dand din nou din urechi. Diana avu un tremur usor. Barbatul si calul capatasera o infatisare aproape mitica, indepartata, imbracata in valul intunecat al fanteziei si legendei. Chiar si cainele parea parea venit din alta lume.

- Stiu ca exista un domeniu si o ferma pe undeva prin apropiere, zise ea politicoasa, incercand sa-si recapete calmul. Sunt ale unui anume Cliff Connors.

- Stiu ale cui sunt, zise el intunecandu-se. Si pentru ce vreti sa mergeti acolo?

Ochii indigo ai Diane stralucira.

- Si de ce v-ar interesa treaba asta?

El inclina capul, fara sa-si ia ochii de la fata ei ovala.

- Din intamplare, Castelul Spaniol e al meu.

Ar fi trebui sa-si dea seama. Vazuse fotografia, insa mirele care zambea in ele era cu totul diferit fata de barbatul din fata ei. Bineninteles, acelea erau fotografiile de la nunta. Acolo toata lumea parea fericita.

- A, deci tu esti Cliff, zise ea sperand ca pare destul de sigura pe ea. Eu sunt Diana. Diana Parker.

El se incrunta.

Diana se incrunta, la randul ei.

- Sunt sora Lizei, zise ea intepata. El trase de haturi, iar calul tropai usor din picioare.

- Inteleg, zise Cliff Connors.

Cum putuse Liza sa se marite cu un asemea monument de indiferenta?

- M-am intors din strainatate si m-am gandit sa vin pentru o scurta vacanta in nord, fiindca Susan si tata sun plecati.

Susan ii vorbise in treacat despre Cliff Connors, dar Diana nu stia cat de apropiati erau. De la el se vede ca nu avea sanse sa afle ; fata

lui dura, fara exppresie, nu se schimba cand el dadu din cap.

Diana se repezi sa continue, pe un ton de aparare:

- N-a fost intentia mea sa vin aici, dar am vazut semnul de la poalele dealului asa ca . . . iata-ma!

Propria voce o deruta, asa ca se opri si trase aer in piept. L naiba, doar n-avea de gand sa-si piada mintile doar fiindca sotul Lizei o privea de parca ar fi fost ceva tarator si amenintator pe care-l gasise sub o piatra.

- Imi pare rau ca nu te-am primit cum se cuvine, zise el pe un ton care nu spunea nimic si zambind cinic. Nu stiam ca te-ai intors.

- Sunt acasa de trei saptamani.

El inclina din cap, continuand s-o priveasca atent.

- Castelul Spaniol e la cateva mile pe drumul din stanga. Ai sa vezi poarta mare, cu numele pe ea. O iei iar la stanga, apoi mergi in fata cladirii. Cand ajungi acolo, spune-i doamnei Smith cine esti. Stai mai multa vreme?

- Nu, zise ea repede. Cred ca am sa innoptez la motelul Mangouni.

Pe fata lui nu se citea usurarea. Nu se citea, se gandi ea taios, decat o austeritate calculata si o nepasare infinita si rece.

-Sper ca nu deranjez, zise ea rincerand sa schitese un zambet.

El nu-i raspunse. Diana isi dadu seama deodata ca nu se machiase si ca, probabil, parul ii atarna in suvite de un saten devenit cenusiu din cauza ploii, astfel incat acum arata ca un soarece murat.

- Deloc. Vin si eu cat pot de repede. Cu un semn imperceptibil isi indemna calul sa porneasca, traversand drumul si intrand pe o poarta pe care ea nu o observase. Animalul se intoarse; cu o indemanare care dovedea experienta indelungata, sotul vaduv al Lizei se apleca si inchise poarta in urma lui. Apoi se indrepta de spate, ridica o mana intr-un gest ce ar putea fi luat drept un salut batjocoritor, apoi isi indemna din nou calul inainte.

Ceata ii inghiti pe toti, cal, caine, barbat, ca si cum nici nu existasera vreodata.

Diana se uita prosteste in urma lor pana ce mainile inghetate si fata uda ii amintira de ea insasi. Deci acesta era Cliff Connors, gandi ea cu un fior imperceptibil. Era un bartbat nascut parca pentru aceste locuri salbatice, udate mereu de ploaie si sumbre. Si totusi Liza ii scrisese atatea despre veselia lui, despre bunatatea si sofisticarea lui fascinanta.

Dar ea nu vazuse nimic amuzant sau sofisticat la acest barbat. Parea atat de primitiv. Desi calul avea o culoare deschisa, Cliff Connors parea insusi stapanul intunecat al infernului. Si totusi, n-avea nici un motiv sa cedeze fiorului care ii trece prin sira spinarii. Nu era o Persefona virgina, adusa ca trofeu sa lumineze tinutul intunecat.

Doar Liza fusese cea prinsa de vartej, pentru a se casatori in mai putin de o luna. Desi fusese atat de frumoasa, Liza nu avusese nici un

pic de experienta, iar Cliff Connors era primul barbat pe care-l iubise vreodata. Si totusi el o omorase cu atata sange rece, facand-o sa-si masoare cu maini sigure doze de tranchilizante, calmante si sedtive, care pusesera capat unei vietii de 26 de ani. Diana intra din nou in masina, scutura umbrela si o arunca pe bancheta din spate. Inchise portiera si porni motorul, chinandu-se sa desluseasca ceva in ceata.

Abia atunci recunoscu in sinea ei ca motivul real pentru care venise era pentru ca voia sa afle ce se intamplase de fapt cu sora ei. Desi trecuse aproape un an de la moartea Lizei, Diana se intorsese acasa intr-o casa indoliata. A, sigur, Susan, mama Lizei, zambea mult, insa purtarea ei exagerat de vesela nu putea ascunde faptul ca slabise mult, iar parul ei albise la temple, in timp ce fata ii era imbatranita. Diana se speriasc cand o vazuse, iar ingrijorarea nu-i trecuse nici acum. In noaptea in care venise, statuse ore in sir de vorba cu tatal ei, pentru ca in final sa-l intrebe:

- Nu i-a trecut, asa-i?

- Nu, ii raspunse tatal ei, privind in paharul cu whisky mult diluat cu apa ca intotdeauna. Om de afaceri prosper, Kevin Parker era un abstinent de felul lui. O tachina de multe ori pe Susan spunandu-i ca se insurase cu ea pentru a da putin dramatism vietii lui plicticos de normale. Iar acum se parea ca de mult nu mai glumise cu sotia lui.

- Nu cred ca are sa-si mai revina vreodata, mai spusese el.

Plange in fiecare noapte. Asteapta pana crede ca am adormit si apoi plange cu fata in perna. Imi sfasie inima. Se simt atat de vinovata, ca si cum n-ar fi fost in stare sa aiba grija cum trebuie de Liza, si nu pot s-o fac sa inteleaga ca Liza era mare su ea singura era responsabila de actiunile ei. Susan spusese ca ar fi trebuit sa-si dea seama ce se intampla.

Diana se incrunta.

- Biata Susan!

- Ma ingrijoreaza, spuse Kevin, desi era un lucru evident. Imi scapa printre degete! Macar daca am fi aflat de ce s-a sinucis Liza.

- N-ati mai gasit nimic? Nicio alta scrisoare? Stia raspunsul, dar tot intrebasesc.

- Nu, raspunse Kevin, sorbind din pahar, iar ea observa pe fata lui niste riduri pe care nu le avusese cu un an in urma. Doar biletul acela pe care i l-a lasat lui Cliff si din care noi n-am inteles mare lucru.

Tacura amandoi. „Imi pare rau, isi aminti Diana de cuvintele zgarcite ale Lizei. Incearca sa ma ierti.”

- Dar Cliff? El nu si-a dat seama ce s-a intamplat cu ea?

- Nici el nu poate intelege. Toata nenorocirea asta l-a zguduit ca si pe noi.

- Dar ceva tot trebuie sa stie.

Tatal ei dadu din cap.

- El spune ca nu, iar eu il cred.

De obicei tatal ei se pricepea la oameni, dar acum Diana

incepea sa se indoiasca. Barbatul care aparuse din ceata parea ca nu s-ar da inapoi sa spuna o minciuna. Oare mintise in legatura cu asazisa nebunie a sotiei lui?

Diana stranse din dinti si porni masina, apucand pe drumul invaluit in ceata plina de mistere. Se opri la poarta, privind in dreapta spre aglomerarea de stanci prabusite care, in urma cu o suta de ani, ii sugeraseră primului Cliffon numele domeniului. Ramasitele unui batran vulcan supravegheau din inaltimi privelistea plina de maretie. Norii se ridicau incet de pe stanci. Impinsi de un vant nevazut, dezvaluind coroanele copacilor ce rasureau din bolovanis. Dramatic si cutremurator, parea un vechi castel in ruina al unor giganti. Suflarea vantului o trezi pe Diana din visare.

- Nu mai fi asa de idioata, isi spuse in timp ce intra din nou in masina si pornea motorul. L-ai vazut de acum pe printul tenebrelor si nu-i chiar un monstru. Iar in loc de lilieci vezi bine ca are un cal si un caine.

Cliff Connors trebuia ca era un fermier destoinic. Toate gardurile erau in perfecta stare, la fel ca cladirile fermei, presarate pe domeniu, iar iarba verde era deasa si fara buruieni. Se vedea ca est si un bun sef de ferma. Casele angajatilor erau mari, cu gradini frumoase. Casa proprietarului iti taia inasa respiratia. O cladire cudoua aripi, fusese probabil construita de primul Cliffon, in stil victorian, inasa cu simtul proportiei ce apartine in stil georgian. Veranda era acoperita c iedera, la fel de batrana ca si casa. Tulpinile groase si brune erau inveselite de frunzulitele proaspat rasarite, stralucind de stropii de ploaie. La veranda se ajungea pe niste trepte de lemn pana la o usa in stil francez, cu geamuri mari la fel cu cele presarate pe fatada cladirii. Cu atatea ferestre era clar ca incaperie acestei cladiri din secolul al XIX -lea erau foarte bine luminate.

Gradina era ceva de basm, un mozaic de culori bine proportionate si artistic imbinat. Fiecare petala de floare si fiecare frunza stralucea de stropii ca de cristal de roua.

Diana opri motorul si iesi. De undeva din spate, se auzea un caine latrand, vestindu-i pe cei din cladire ca venise un strain. Mirosul trandafirilor se imbina placut cu cel al azaleelor din fata treptelor. Alti trandafiri miniaturali erau plantati in ghivece plasate pe fiecare treapta, pana sus. Urca printre ei inspirand aerul umed si parfumat. Diana se incorda. Ajunsese in fata usii. Zambi ironic, fiindca locurile pareau ca o intampina prieteneste. Nu apucase sa sune la usa sau sa bata, ca usa se deschise si o femeie intre doua varste, cu o expresie aspra pe figura, aparui in prag privind-o intrebator.

- Sunt Diana Parker, zise ea zambind. Sora doamnei Connors.

- Doamna Con . . . A!

Femeia paru o clipa ingrozita.

- L-am intalnit pe domnul Connors pe drum, zise Diana incercand sa-si ascunda supararea care o cuprindea. Sunt doar in trecere,

adauga.

- A, da, sigur. Intrati, va rog, spuse doamna Smith cu un efort deschizand in larg usa.

Diana se pregati sa intre intr-o racoare umeda, vazand holul mare, tapisat cu auriu, insa descoperi uimita ca interiorul era cald si primitiv. Temperatura avu darul s-o inzdraveneasca. Nu era o caldura searbada, venita de la incalzirea centrala, ci una imbiitoare care ii inmuia oasele inghetate. Lucrase ani de zile in diverse bucatarii, in case mai mult sau mai putin luxoase. Unele ii placusera, pe altele le gasea prea seci si austere. In interiorul de la Castelul Spaniol era decorat cu mult gust in stil victorian. Ii cazusera ochii pe o splendida masa ornamentala, asezata pe covorul persan de culoare galbuie. O oglinda venetiana reflecta un imens buchet de trandafiri galbeni, portocalii si albi, asezati intr-o vaza de argint. Langa masa incepea o scara spirala, care ducea la primul etaj. Pe pereti erau tablouri cu rame aurite, la fel de vechi si aranjate cu grija. Peste tot erau presaarte ghivece si vase cu flori.

- Frumoasa casa, spuse ea incet, privind in jur cu incantare. Cat e de veche?

- O suta douazeci de ani.

- Nu-i arata.

- Castelul Spaniol a fost intotdeauna bine ingrijit, spuse femeia, ca si cum ar fi acuzat-o cineva ca nu-si face bine treaba. Vreti sa intrati aici?

O conduse pe Diana intr-un mic salon decorat in aceleasi culori luminoase, desi aici erau mai potolite, fiindca era destinat petrecerii timpului, nu doar trecerii catre alte incaperi.

- Sa va aduc o ceasca de ceai sau il asteptati pe doamnelui Connors? intreba pe un ton cat se poate de formal doamna Smith.

Diana regreta deja impulsul necontrolat de a o fi apucat pe drumul acela. Casa era primitoare, insa locuitorii ei nu. Si totusi acum se afla aici, asa ca putea sa bea niste ceai, sa schimbe douaa vorbe cu Cliff Connors si apoi era libera sa plece.

- Da, multumesc, zise ea incercand ca vocea sa-i sune politicos si impersonal, ca si aceea a femeii mai in varsta de langa ea.

Nu privi in jur decat cand aceasta parasii incaperea. Mobila ar fi putut da un aer rece camerei, insa scaunele, masa, scrinul pareau ca isi duceau de atata vreme traiul impreuna, incat acum convietuiau intr-o atmosfera confortabila si prietenoasa.

In spatele ferestrelor se intindea o pajiste de smarald pana la un palc de copaci, la tulpinile carora erau alte tufe de flori - azalee si crini si trandafiri. Ochii Dianeii stralucira de incantare zarind trandafirii ca de aur, scanteind de tropii de apa. Se intoarse si se aseza din nou.

Aproape imediat, menajera reveni in camera cu o tava. Abia o puse pe masa, ca in incapere isi facu aparitia si stapanul casei, dominand imediat cu statura lui micul salon. Faptul ca o luase pe neasteptate,

venirea lui o facu pe Diana sa tresara. Nu credea ca va venii asa de repede, probabil ca o luase pe scurtatura. Cand inima isi mai potoli bataile observa ca Clidd nu era mult mai inalt decat tatal ei. Insa aerul lui de autoritate rece, lucirea ostila din ochii parca de fara culoare o faceau sa se simta mica si lipsita de aparare.

- Ai venit, spuse ea zambind politicos.

- Deci te-ai descurcat sa ajungi aici? spuse el cu aroganta voita.

Bine ai venit la Castelul Spaniol. Rose, adu-mi te rog si mie o ceasca.

- V-am pus si dumneavoastra o ceasca, spuse menajera.

El o privi interesat.

- Au sunat de la spital?

Femeia raspunde zambind cu o oarecare ingrijorare.

- Inca nu.

- Sa-mi spui si mie cand se naste.

Ea zambi din nou:

- Sigur, cum sa nu?

Vad ca intre ei lasa deoparte formalismul, gandi ea enervata, iin timp ce femeia iese din camera.

- Vrei sa torni ceaiul? zise el. Fata doamnei Smith trebuie sa nasca, ii explica. E primul copil, asa ca doamna Smith nu are stare.

Deci, cum te-ai distrat pe iahtul miliardarului tau?

- Nu era miliardarul meu, zise Diana amuzata, cu o usoara urma de ironie in voce, amintindu-si de batranelul zapacit care nu petrecuse mai mult de trei saptamani pe jucaria lui de lux in cei doi ani in care se aflase ea pe vas. Eu eram o simpla bucatareasa, continua ea. Si m-am simtit foarte bine. Vrei lapte?

- Da, multumesc. Fara zahar.

Cliff lua ceasca si Diana observa ce maini frumoase, puternice si cu deget lungi avea, aramii ca si pielea obrazului. La vederea acelor maini care tineau cu indemanare ceasca de portelan, Diana simti o caldura in stomac.

- O cariera cam ciudata pentru o persoana de conditia ta.

Macar recunostea ca era o cariera! Diana dadu raspunsul asteptat, insotit de zambetul asteptat.

- E un talent innascut si eu ma bucur ca-l am.

- De obicei nu rezisti prea mult intr-o slujba. Liza mi-a spus ca ai lucrat cel mai mult un an intr-un singur loc.

- Nu-mi place sa prind radacini, asa ca nu semnez contracte de lunga durata, zise ea calma, insa enervata ca el isi luase un ton autoritar. In felul acesta pot cunoaste lumea mai bine decat un simplu turist.

- Probabil ca ti-a placut teribil sa stai doi ani pe un iaht.

Cand Liza ii scrisese ca se marita, ea tocmai se angaja pe vas. Din cauza greutatilor postei, scrisoarea surorii ei nu ajunsese laa ea deact o luna dupa casatorie. La vremea aceea nu mai parea sa aiba rost sa se intoarca. Iar cand Liza murise insingurata, Diana era in

mijlocul Pacificului pe o furtuna cumplita. Cand ajunsera la tarm, Diana luase imediat avionul spre casa, dar inmormantarea avusese deja loc. Ramasese doua saptamani sa planga pe umarul Susanei, al tatalui ei si al fratelui ei vitreg Dan, iar apoi se intorsese pe vas. Diana dadu din cap.

- Miliardarul a insistat sa facem un contract de doi ani, iar eu vroiam slujba asta destul de mult incat sa fac o exceptie pentru el.

- Marea experienta pe mari si oceane a fetei din Tasmania, zise el, cu o voce frumos modulata, insa fara expresie ca si fata si ochii de un cenusi deschis, a caror stralucire metalica ascundea orice emotie.

Acest barbat rezervat, inchis in el, se retrasese in spatele baricadei unei suficiente de sine. Se simti incurcata, mai ales ca un fior ii trecu sira spinarii pana in stomac.

- Presupun ca este din cauza ca traiesc mereu la capatul Pamantului in astea trei insule uitate de lume. Ca sa ajungi undeva trebuie sa iei avionul si sa zbori ore in sir. Presupun ca m-a atras ideea sa lucrez undeva unde sa am posibilitatea de a vedea cat mai multe locuri, zise ea pe ton de conversatie.

El zambi cu cinism.

- Si in felul asta ti-ai largit orizonturile tale insulare.

Diana ridica din sprancene.

- Si cred ca am mai scapat si de unele prejudecati.

- Foarte frumos.

- Imi inchipui ca si tu ai calatorit destul, zise ea nestiind daca replica lui era sarcastica sau nu.

- Da. Dar cele mai vii amintiri le am din vremea cand am ramas prima oara pe propriile mele picioare. Am venit din India in Europa cu autostopul, am stat sase luni in Anglia, dupa care m-am intors prin Canada si America.

Daca ar fi fost oricine altcineva, ar fi putut presupune ca intrezaresti nostalgia in vocea lui, dar el parea un om niciodata atins de melancolie. Avea acel calm si acea stapanire de sine care nu puteau fi clintite de nimic, incat pareau de-s dreptul amenintatoare.

- Pare sa fi fost interesant, zise ea pe un ton neutru.

Cliff se schimbase de hainele de calarie si purta cum pantaloni care se mulau pe picior si o haina de bumbac eleganta. Putini oameni in Tasmania isi puteau permite sa-si faca haine de comanda, iar Cliff parea imbracat cu haine facute special pentru umerii lui largi si bratele vanjoase.

Era greu sa-ti inchipui ca barbatul care traia in aceasta casa si purta astfel de haine calatorise cu rucsacul in spate in jurul lumii. Ii privi curajoasa trasaturile fetei. Maxilarul dur si gura dreapta sugerau hotarare si putere. Oricat incerca, nu si-l putea imagina ca tinerele zburdalnic. Cu greu reusi sa-si intoarca privirea la propria ceasca de ceai. Cliff Connors, cu calmul lui arogant si rece, nu avea nici cea mai mica asemanare cu barbatul despre care ii scrisese atat de

entuziasmata Liza. Cand el incepu din nou sa vorbeasca, ceasca Dianeii tremura usor in farfurioara. „ Ce naiba faci?", isi spuse ea suparata, asezandu-le pe masa.

- Pentru cat timp te-ai intors? intreba el.

- O luna.

Primise o suma frumoasa de bani, asa ca isi putea permite o vara de lenevie, insa pentru planurile de viitor va avea nevoie de multi bani, asa ca hotarase sa-i puna deoparte sporindu-si economiile.

- Si apoi ce ai de gand sa faci? Liza mi-a spus ca mai devreme sau mai tarziu ar de gand sa te stabilesti aici.

Ea dadu din umeri.

- Am de gand sa deschid un restaurant, aici, in Tasmania, dar deocamdata imi place viata mea de acum. Mi s-a oferit o slujba in Insulele Virgine la o familie de expatriati.

El zambi in coltul gurii.

- Ai sa te bronzezi, zise el amuzat, cu o lucire ascunsa in ochii inghetati.

Asta o facu sa se foiasca pe scaun. Cu un ton pe care il voia detasat, raspunse:

- Gaura din stratul de ozon a pus punct ambitiilor de felul asta, dar oricum abia astept sa merg acolo. Trebuie sa fie extraordinar de frumos. Liza si cu mie - incepu eea si apoi ii paru rau ca adusese vorba - ne faceam planurii ca o sa mergem odata in insulele din Caraibe si vom sta la soare sa bem rom.

- Nu i-ar fi placut decat daca ati fi stat la un hotel de lux. Uite ca, nu stiu de ce, ma asteptam sa semeni cu ea, zise el intunecandu-se la fata. E o prostie din partea mea, stiu. Nu aveti de fapt nici un parinte comun, asa e?

- Nu, suntem o familie pestruta. Eu si Liza nu aveam nici o legatura de sange, de fapt. De asta ea era frumoasa, iar eu nu.

Imediat isi dadu seama ca spusese o prostie. Sunase ca un indemn ieftin sa i se faca un compliment. Deschise gura sa repare ce spusese dar o inchise la loc.

- Da, era frumoasa, zise el, dar si tu esti foarte atragatoare, dar probabil stii si singura.

Nu se arata atat de necioplita incat sa o masoare de sus pana jos cu privirea, dar cu siguranta ii observase picioarele lungi ce se ghiceau pe sub blugi, curbura blanda a sanilor si talia subtire.

Un fel de agitatie nervoasa, amestecat cu o caldura bizara, ii imbujora pielea alba a obrazilor. Nu era prima oara cand isi dorea sa fie bronzeata ca Liza. Pentru soara ei vitrega, inrosirea obrazilor nu insemna decat o usoara adancire a nuantei de piersica a culorii pielii, pe cand pentru Diana era o tradare. Incerca sa-si recapete obiectivitatea.

Barbatii nu aveau niciodata alta treaba decat sa observe femeile - acesta era unul din lucrurile pe care trebuia sa le iei ca atare.

Barbatilor le placea sa priveasca. De atfel, si femeilor. La urma urmei,

doar si ea observase ca fiecare zambet al lui pare ironie fiindca gura avea un colt putin mai ridicat cand zambea. Ii observase si genele negre si sprancenele intunecate strajuid acei ochi atat de deschisi la culoare si ascunsi, iar acum remarca si faptul ca parul lui inca neuscat de tot avea culoarea mierii brune, o culoare calda, cu reflexe aurii la razele soarelui ce intrau pe geam.

Diana se simti recunoscatoare cand doamna Smith intra pe usa, cu fata plina de ingrijorare.

- Cliff! Doamne, Cliff! A dat Bruce telefon, zise ea agitata. Lucrurile nu merg bine. Crede . . . crede ca ar trebui sa ma duc urgent acolo.

Cliff se ridica imediat si merse sa o prinda pe dupa umeri pe femeia care pare ca abia se tine pe picioare.

- Fa-ti bagajul, zise el, si te duc la aeroport sa prinsi avionul de la pranz catre Hobart.

- Nu pot sa merg, zise ea cu vocea inabusita.

- De ce nu?

- Petrecerea aceea pe care o dai sambata pentru brazilieni . . . Nu suntem in Hobart, Cliff, n-ai unde sa comanzi meniul pe care il doresti si n-are cine sa-ti gateasca. Julie nu e. . .

- Ei, uite ca n-ai dreptate. Din fericire, Diana e bucatareasa profesionista, zise el calm, aruncandu-i Dianei o privire scurta, neluand in seama expresia uimita de pe fata ei. O sa fie incantata sa-mi hraneasca musafirii din America de Sud. Asa-i, Diana?

Asta nu era o intrebare, ci un ordin de-a dreptul, dupa cum se citea in ochii lui poruncitori.

Diana nu putu sa reactioneze. Nu voia sa stea aici! Dar aproba din cap. Si cand femeia in varsta o privi cu speranta, isi dadu seama ca n-ar fi putut sa refuze.

- Da, pot sa fac asta, zise ea.

- Sigur? spuse menajera ca si cum ar fi vrut sa i se confirme cat mai hotarat. Diana dadu din cap.

- Daca-mi spuneti despre ce este vorba, va garantez ca am sa pregatesc tot ce trebuie si la timp, promise ea increzatoare, iar doamna Smith rasufla usurata. Si totusi, inca mai ezita.

- Dar nu-mi pare ca fac ce trebuie, zise ea privind-l pe Cliff.

El raspunse calm:

- Rose, Diana e din familie.

Diana zambi:

- De ce exista familia, nu? Ca sa vina in ajutor. Nu va faceti griji. Sunt bucuroasa sa va pot ajuta.

Se vede ca vorbele ei au avut efectul scontat. Cu vocea tremurand, menajera spuse:

- Vai, multumesc, ma duc sa-mi fac bagajul.

Iesi repede din camera.

Jumatate de ora mai tarziu, erau cu totii intr-un Land Rover, pe

acelasi drum pe care venise si Diana. Doamna Smith ii dadea Dianeii instructiuni, de care ea de fapt nu avea nevoie. Si totusi le asculta rabdatoare, punand intrebari cand femeia paru sa nu mai stie ce sa spuna. In cele doua ore pana va ajunge la Queenstown, unde era spitalul, isi va face numai probleme. Cel putin acum Diana o mai distragea cu grijiile ei. Desi ploaia se potolise, drumul era alunecos, iar Land-Rover derapa, insa indemanarea soferului ii punea in afara oricarui pericol. Diana renunta curand sa se mai ingrijoreze fiindca Cliff Connors stia foarte bine ce face. Intarziara zece minute, dar avionul ii astepta. Probabil ca si supersonicele il astepta pe barbatul asta! Dupa ce le spusese in graba la revedere, doamna Smith se grabi spre micul avion si usa se inchise in urma ei.

- Buna, Cliff, se auzi vocea unei femei din spate. S-a nascut? El se intoarse.

- Curand, curand, zise el, zambind.

Femeia era o anume Candice Russel, la vreo treizeci de ani, cu blugi mulati si un tricou imprimat, cu o jacheta verde si cizme inalte. In timp ce Cliff facea prezentarile, tanara o privea cu interes nedisimulat.

- A, sora Lizei. Nu prea semanati.

- Eram surori vitrege, explica Diana, incercand sa-si ascunda nuanta de resemnare din voce. Mama ei s-a casatorit cu tatal meu.

Dupa o privire scurta, Candice isi indrepta atentia spre barbatul de langa ea. Se incrunta si iintreba:

- Cliff, daca doamna Smith pleaca, cum te vei descurca sambata seara?

- A, aici intervine mana destinului, zise el linisit. Diana se ocupa de tot. E o bucatareasa profesionista.

- A, ce. . . noroc, zise Candice cu o brusca raceala. Si vrei sa stai mai mult, Diana?

- Nu, se multumi sa raspunda ea. Nu avea de gand sa dea explicatii cuiva care nu avea nici un drept sa o intrebe ceva.

Cliff interveni:

- Diana a plecat in vacanta, dar sper sa o conving sa mai stea cateva zile si supa petrecere.

Privirea lui enigmatica se opri o clipa asupra chipului ei. Ochiul lui Candice se ingustara, apoi se deschisera larg. Zambi catre Cliff.

- Bine, daca ai nevoie de ajutor, sa ma anunti, da? Mi-ar face placere sa fac din nou pe gazda pentru tine, zise ea facandu-i cu ochiul, apoi privi spre Diana. Ei, eu ma duc, mai spuse. Am pus zece cutii cu orhidee in avionul pentru Hobart. Trebuie sa ma duc sa mai strang cincizeci de cutii pentru avionul de Japonia de maine. Ne vedem sambata. Pleca cu pasi apasati, sigura pe frumusetea ei si pe faptul ca atragea toate privirile. Diana o urmari din ochi, ganditoare. Candice Russel nu umbla cu ocolisuri. Era genul de femeie crescuta in Launceston si nu era de mirare ca ea si Liza nu se putusera imprieteni. De cand o cunoscuse pe Liza, invatase sa-i para rau pentru persoanele

care aratau bine. Nu puteai stii nicodata daca erau admirate pentru frumuseti sau pentru ele in sine.

Bine, barbatul de langa ea, care se indrepta sigur pe el spre Land Rover, nu parea sa aiba astfel de probleme. Diana isi reprima un zambet cinic, in timp ce isi punea centura de siguranta. Cliff Connors parea un cerb regal, mandru si avand un aer superior, trasaturi care-i accentuau eleganta si evidenta buna educatie. Poate ca totusi el era prea distant, pre inchis in sine sa fi putut cobori din romanele la moda. Era prea complex, nu era un fiu exuberant al pamanturilor. Insa parea ca face totul sa para un om de societate. Land Rover era exact genul de masina pentru un aristocrat pastoral, iar Castelul Spaniol era cel mai potrivit domeniu. Pacat doar ca nu avea un cal negru. Ar fi putut sa mearga prin tinut calare si sa-i spuna Satana sau Diavolul sau Demonul si sa nu fie incalcat de altcineva decat de srapanul casei. Bineinteles, si cainele ar fi trebuit sa fie aristocrat, un caine lup sau unul de vanatoare, bun la vanatoare si pescuit, nu unul cu pete albe si negre cum au ciobanii. Dar merge si asta! Nu le poti avea pe toate. In ciuda atitudinii glaciale, Cliff o facea sa se simta mai feminina, asa cum n-o mai facuse nimeni sa se simta de cand o sedusesa David Stone cand avea 19 ani. Si asta o punea pe ganduri. Nici nu il privi cand urca in masina, langa ea, si porni motorul. Dupa cateva minute, Cliff spuse pe un ton cat se poate de neutru:

- Nu te teme, n-am sa te pun safai treaba in casa. Pe Rose o ajuta trei zile pe saptamana sotia unuia dintre ciobanii nostri. Nu vei avea decat de facut mancare.

- Ei, probabil ca am sa mai pun si eu mana pe un aspirator sau pe o oala murdara, zise ea amuzata.

El zambi. Parca iesise soarele printre norii grei. Chiar daca acea usoara grimasa din cotul gurii ii aparea si acum, detasarea aroganta car parea sa faca parte din el il parasi cateva clipe, iar zambetul deveni calm. Diana simti un gol in stomac. Se vede ca atunci cand isi scotea armura de otel, Cliff arata grozav. Nu e de mirare ca Liza isi pierduse capul pentru el. Gandul acesta o facu sa se simta usor ametita, ca si cum prin faptul ca se lasase cucerita de farmecul lui ascuns o tradase pe sora ei. Se sprijini pe spatarul scaunului si se uita absenta la peisajul umezit de ploaie, gandindu-se din nou la ceea ce facuse Liza si intrebandu-se de ce hotarase aceasta sa-si ia viata. N-ar fi avut motive sa se simta deprimata. Avea tot ce-si putea dori: un sot pe care-l adora, un viitor stralucit si dulce, promisiunea fericirii. Era atat de iubita de toti, de vesela si luminoasa, cu o dragoste de viata care atragea tot atat de mult ca si frumusetea ei rapitoare. Era imposibil sa ti-o imaginezi pe Liza strangand pastile, ascunzandu-le de mama ei si de menajera, pana se stransesera indeajuns incat sa se poata omori cu ele. Iar apoi asteptase ca Cliff sa plece de acasa pentru trei zile si, una cate una, le inghitise pe toate. Era ingrozitor, si totusi o facuse, lasandu-i pe toti inmarmuriti. Menajera o gasise in dimineata

urmatoare. Probabil Rose Smith. Nu era de mirare ca se uitase la ea cu spaima cand o vazuse atunci, la usa casei si ii spusese ca este dora doamnei Connors.

„ Sinucidere in urma pierderii sanatatii mintale”, fusese verdictul anchetei. Ca si Susan, Diana nu putea sa creada asa ceva.

Liza fusese voioasa, plina de buna dispozitie si ii pplcea viata. Bineinteles, avea si ea momente depresive. Erau toanele Lizei cum obisnuiau ai ei sa spuna pe un ton conspirativ, asteptand sa-i treaca. Dar astea nu fusesera niciodata prea intense.

In timpul anchetei, doamna Smith spusese ca nu observase nici un semn de depresie nervoasa la doamna Connors decat atunci cand ii era dor de casa si ii venea mai greu sa se adapteze tinuturilor norrdice. Atunci presupusese ca nu-i place viata la tara. Sunt doar atatia oameni carora nu le place. Asta asa era. Si totusi, Liza parea atat de indragostita de Cliff incat ar fi trait oriunde, numai sa fie langa el. Bine, Liza nu fusese prea constanta in privinta barbatilor. Oare acea flacara se stinsese la fel de repede cum fusese aprinsa?

Nu, dragostea ei apropiata de idolatrie pentru Cliff se putea ghici printre randuri in toate scrisorile ei catre Diana. Si ultima o primise cu trei luni inainte de sinuciderea surorii sale, insa aceasta fusese ciudata. Isi daduse seama ca nu mergea ceva. Cuvintele pe care Liza i le adresa era atat de indepartate inregistrand pur si simplu fapte, ca so cum incerca sa ascunda ce simtea.

Diana isi misca buzele. Intalnirea cu Cliff si cu Castelul Spaniol nu facuse decat sa sporeasca misterul.

Capitolul 2

Tot drumul nu mai schimbara nici o vorba. Cliff duse masina intr-un garaj din dreapta casei, unde alte flori impodobeau parteea laterala a gradinii. Totul era coborat parca dintr-un tablou.

- E loc si pentru masina ta, zise el si ii arata garajul dublu, intr-o parte a varuia se afla un Lamborghini. Ii deschise usa si o urmari cum intra cu masina ei micuta in spatiul de langa luxosul Lamborghini. Apoi iesira amandoi.

Mereu sigur pe el, ca si cum nu avea nevoie nici de cel mai mic ges pentru a-si dovedi superioritatea in fata lumii, Cliff intinse poruncitor mana. Ei bine, era intr-adevar mai puternic decat ea. Dand din umeri, Diana ii intinse valiza cu care facuse inconjurul lumii. In

mainile lui fine parea un lucru vechi si ieftin.

- Aici au fost niste camere, ii spuse el aratandu-i o cladire cu vedere spre gradina din spate. Acum sunt garajuri si birouri. Usa asta duce in casa.

Un alt hol larg se intindea in fata lor. Cliff deschise o usa care se afla in mijlocul coridorului.

- Asta-i bucatarie, zise el.

Era superba. O scruta cu ochi de cunoscatoare si observa ca fusese de curand renovata si aranjata, astfel incat se puteau foarte bine primi si oaspeti. Avea o plita imensa de moda veche pe care se putea gati si pentru o suta de persoane. In plus exista si o plita mai noua, tot cu lemne. Cazanul era, evident, sursa de caldura pentru intreaga casa.

- Crezi ca te descurci cu sobele? intreba Cliff.

- Nici o problema, zise Diana luandu-si un aer profesional.

Parul ei nu-si putea gasi un moment mai potrivit sa-i alunece din clame pee meri, pana aproape de mijloc, iar Cliff il urmari cu vading interes. Pe sub gene i se zari o lumina noua, ceva ce ii facu Diane sa i se urce sangele in obraji.

Se intoarse cu spatele si se indeparta strangand cu mainile parul intr-o coada. Nu-i iesise, asadar, incercarea de a parea sigura pe ea.

- Am gatit in tot soiul de locuri, de la un foc de tabara pana la aragazele unui hotel, zise ea hotarata. incercand sa recastige teren.

- Te cred, zise el rece, fixand-o cu privirea. Zambetul putin stramb avea o nuanta batjocoritoare. Dar nu prea arati ca o bucatareasa.

- Pentru ca nu am boneta alba? Asa ceva nu port decat la hotel, zise ea retragandu-se dupa o masa. Si ce mancaruri nu iti plac?

- Mananc orice imi dai, cu conditia sa nu fie prea dulce, spuse el uitandu-se la ceas. Dar gusturile mele le discutam mai tarziu. Hai sa-ti arat acum restul casei si camera ta.

O pisica cu blana mare se strecura in bucatarie, cu aroganta, indreptandu-se catre el.

- Asta e Dolly, zise el aplecandu-se si scarpinand-o dupa urechi. Slujba ei oficiala e sa bage spaima in soareci.

Dianeii ii placeau pisicile. Iar aceasta parea dintre cele care se respecta, dand un aer familiar. Torcand, Dolly se incurca printre picioarele lui Cliff, apoi se indrepta cu gratie spre un taburet. Se urca si privi spre Diana, in perspectiva.

Ea rase.

- Mai asteapta putin, ca n-a venit ora mesei. Si daca te prind ca te sui pe bufet sau pe masa, sa nu crezi ca am vreo jena sa te bat. Pisica o privi cu dezgust si casca ostentativ, dupa care incepu sa se spele.

- Nu-ti plac pisicile? intreba Cliff.

- Le ador, zise ea, dar cu o pisica e bine sa stabilesti de la

inceput cine e seful. Dolly si cu mine o sa ne intelegem de minune, n-avea grija, zise ea mangaind pisica. Dar pe caine cum il cheama? Cel pe care il aveai atunci pe cal.

- Blake.

Diana se incrunta.

- Ciudat. Mie mi se parea ca e alb cu negru.

- Nu eu i-am dat numele asta, zis el zambind cald.

- Dar cine?

- Cel care l-a crescut. Cred ca nu avea simtul culorilor.

- Pe el il lasi in casa? intreba ea. Vreau sa spun, pe Blake.

Cliff se incrunta.

- Nu, e un caine de ferma.

Deci cainii de ferma n-aveau dreptul sa intre in casa. Nu era tarziu ca ea sa invete asta.

- Am avut un labrador pe care-l lasam inauntru, zise el. Dar Lizei nu-i placeau cainii si cand a murit labradorul n-am mai luat altul.

In vocea lui nu se ghicea nici cea mai mica emotia la pronuntarea numelui sotiei lui, ca si cum pentru el nu insemna nimic. Sau poate, gandi Diana, nu suporta sa se gandeasca la ea si singurul mod in care isi putea infrange tristetea era sa isi stapaneasca sentimentele.

- Iar pe cal cum il cheama? intreba ea repede?

El ridica din sprancene si spuse:

- Fulger.

Ceva pe fata ei trebuia ca ii tradase gandurile, fiindca pe chipul lui se zari o urma de amuzament.

- Nici lui nu i-am dat eu numele. Cam pretentios, asa-i?

- I se potriveste, zise ea solemn netezind blana moala a lui Dolly, pentru a-si ascunde zambetul ivit undeva in coltul buzelor.

Cliff dadu din cap.

- Ba nu. Desi e pur sange, e bland ca un miel. De asta se si afla aici. Noi nu crestem cai la Castelul Spaniol, asa ca un cal naravas nu si-ar gasi locu, asta e o ferma productiva. Crestem vaci si oi.

Facu o pauza apoi adauga:

- Nici el nu intra in casa.

Diana rase, iar el o privi cu o expresie neretinuta de surprindere, ca si cum nu mai vazise o femeie razand. Ea se opri din ras, iar el se ridica brusc si se indrepta spre usa. Dolly il urma imediat.

- Hai sa-ti arat intai primul etaj, zise el, ca sa te descurci dupa aceea singura. Apoi iti arat camera ta.

Casa era extraordinara de frumoasa, arhitectura si mobila combinandu-se intr-un tot armonios. Ultima camera in care intrara era o sufragerie superba, cu o masa din lemn de mahon, in stilul secolului al XVIII-lea. Pe peretii de culoarea untului era un tablou imens care parea cam nelalocul lui fiindca infatisa o jungla sud-americana in viziune moderna. Si totusi, intr-un fel aparte, pictura aproape naiva se

potrivea de minune cu atmosfera incaperii. Uitandu-se in jur, Diana intreba:

- Cine a decorat casa? E foarte frumoasa!

- Mama.

Oare mama lui mai traia? Da, Liza ii scrisese despre o femeie inalta, recasatorita.

- Are talent, zise ea.

- Da, spuse si el. Desi cam toata mobila era deja in casa. Dar ea a aranjat-o din nou si tot ea a ales culorile si materialele. Cand ea era tanara nu se obisnuia ca femeia sa aiba o cariera, dar ea s-a lansat cu succes in arta decoratiei. Acum traieste in Thailanda, cu al doilea sot, si-si petrece timpul redecorandu-i si lui casa si gradina.

Scarile duceau spre un hol luminat de o fereastră arcuita si de doua geamuri pereche de o parte si de alta. Pe pereti erau mai multe tablouri, iar Dianei i se paru ca recunoaste cativa dintre pictori, insa era clar ca toate fusesera alesee cu bun gust de un bun cunoscator.

- Tot mama ta a ales si picturile? intreba ea privind portretul in ulei al unei femei.

- Cateva dintre ele. Bunicii si strabunicii mei au tot adunat la vremea lor. Am adus si eu cateva.

- Au ceva. . . se chinui ea sa defineasca impresia pe care i-o faceau, au un aer comun, parca sunt facute sa stea impreuna.

- Poate fiindca nu cumparam niciodata decat ce ne place intr-adevar, zise el.

Camera ei, aflata chiar in capul scarilor, era surprinzator de larga, cu un pat mare la perete si o usa mica intr-o parte. Cliff se indrepta spre pat si trase cuvertura.

- Nu-i pregatit, zise el. Te ajut sa-l faci acum, daca vrei.

- Lasa, il pregatesc eu, zise ea incet.

Era ridicol, dar nu voia sa-l lase pe el sa-i fac patul.

- Unde sunt cearsafurile? mai intreba.

El ii aratacu capul un dulap mare, in stil francez.

- Acolo. Dar sigur nu vrei sa te ajut? Ma pricep sa pregatesc un pat.

Diana avu un zambet fugar.

- Te cred, dar, sincer, nu-ti face griji.

- Bine. Baia e acolo, usa aceea mica, mai spuse el. Spune-mi daca mai ai nevoie de ceva.

Diana se uita in alta parte. Muschii lui puternici, ondulandu-se in timp ce-i aseza valiza pe un scaun, ii dadeau vagai diori.

- Multumesc, zise ea. La ce ora e cina?

- Sapte si jumatate. Cred ca Rose a lasat un meniu.

- Da.

- Vezi tu, zise el calm. Rose era ingrijorata pentru fata ei, atfel nu m-ar fi lasat asa. Multumesc ca ne ajuti pe amandoi.

- Cred ca e foarte devotata, zise Diana incet.

Oare menajera era ata de devotata incat sa minta in lefatura cu relatie dintre stapanul ei si sotia lui, sau cel putin sa ascunda anumite lucruri in fata anchetatorilor? La urma urmei, nu avea motive sa se hazardeze cu increderea in persoanele pe care abia le cunoscuse. Cliff nu era doar stapanul Castelul Spaniol, ci avea si alte afaceri, mai mult legate de agricultura, inclusiv una initiata chiar de el. Iritat de lipsa unor programe pe computer destinate agriculturii se ocupase de asa ceva si incepuse sa le comercializeze, ajungand chiar sa porte. Deci era inteligent, cu o gandire creativa. Numele Connors era cunoscut in toata partea de nord a Tasmaniei. Era o forta in acea tara. Si totusi bunatatea fata de doamna Smith nu simulata. Poate ca de fapt pe nimeni nu interesau motivele mortii Lizei, mai ales ca el nici nu fusese acolo cand luase ea supradoza de pastile.

Umerii largi ai lui Cliff se miscara insesizabil.

- O iubea pe mama mea, zise el calm, ca si cum asta explica totul. Acum, sa stabilim cum facem cu plata. Familie sau nu, zise el devenind sardonice, nu vreau sa renunti la vacanta fara sa te alegi cu nimic.

Diana il privi cu ironie.

- Si totusi familia e familie, zise ea incercand ca vocea sa-i sune cat mai normal. Nu-i placea deloc ideea de a lua bani de la el.

- Nu-ti platesti familia cand iti vine in ajutor, adauga ea.

Privirea lui rece o fixa o clipa, facand-o sa-si tina respiratia. Avea de gand sa-i spuna niste vorbe usturatoare, dupa cum se uita ea.

Dar ceva il facu sa se razgandeasca, iar expresia lui se intoarse la acea impersonalitate de gheata care incepuse de acum sa o enerveze. Cu un zambet scurt el conchise:

- Foarte bine.

Ciudat, nu se bucura de capitularea lui. Se vede ca i-ar fi facut placere sa isi incruciseza spada cu el. Ceva ii spunea ca isi gasise un adversar pe masura, aspru dar cinstit, si ca ar avea o satisfactie cu ata mai mare sa-l infrunte si sa il invinga. Dianeii ii placeau bataliile cinstite. Prin asta se deosebea mult de Liza, care ura lupta si nu putea niciodata sa se mentina pe pozitie.

Il se paru deodata o lipsa de devotament pentru sora ei sa schimbe macar doua vorbe cu barbatul care, probabil, avusese o mare vina in moartea Lizei. Stranse din dinti, apoi spuse putin cam tare:

- Ei, atunci ne-am inteles. Am sa-mi desfac bagajul.

El iesi din camera, iar ea se uita la usa inchisa in urma lui oftand cu zgomot. Se indrepta spre pat si se aseza chinuita la capat. Cliff era prea perfect, inalt, frumos, cu ochi prea patrunzatori si o gura prea promitatoare, o voce care ii trimitea fiori pe sira spinarii. Si totusi nu domina doar fizic. Forta intunecata a personalitatii lui se raspandea, cu un impact implacabil, asupra celor din jur. Nu e de mirare ca Liza se simtise coplecita.

Mai mult ca orice, Diana voia ssa inteleaga ce fusese in mintea

surorii ei in lunile dinainte de moarte. A, nu venise aici cu intentia sa spioneze si sa ancheteze, dar si acesta era unul dintre motivele pentru care se abatuse de la autostrada si o luase pe deal. Timp de un an de zile moartea Lizei o obsedase, cerandu-i sa faca totusi ceva concret, sa faca pe cineva sa plateasca. Trebuia sa afle ce o indemnase pe sora ei sa faca acel pas irevocabil in intuneric. Daca ar fi aflat, Susan si tatal ei puteau sa-si reinnoade firul vietii si sa-si regaseasca un strop de liniste se resemnare. Initial fusese gata sa arunce toata vina asupra lui Cliff, dar acum i se parea evident ca si el era la fel de sfasiat sufleteste ca si Susan.

Diana ofta iar, uitandu-se incrunzata in jur.

Poate ca ar trebui sa o lase pe Liza sa se odihneasca in pace.

Isi musca buzele si privi in jos, la culorile ovarului persan. Rosul atamii si albastrul stralucitor fuzionau in lacrimile ei intr-un amalgam de culori. Ce gandise oare Liza in ultima ei noapte? Nimeni, se gandii cu o strangere de inima, nu va putea sti vreodata. Liza ii ceruse ajutor de la nimeni, nu daduse nici o explicatie. Cateodata Diana se intreba daca ea ar fi putu sa o ajute cumva, daca, in cazul in care ar fi fost langa ea, Liza i-ar fi impartasit necazul.

Desi Diana era cu un an mai tanara, ea era mai puternica, suportand zbuciumul adolescentei cu mai multa stapanire de sine, pe cand Liza nu-i rezistase. Cand Liza se imbata, Diana era cea care o aducea acasa si o scotea din stare groaznica de dupa betie, asa cum tot ea ii fusese alaturi cand incercase sa fumeze marijuana. Mai tarziu, dandu-su seana ca Liza avea prima relatie de dragoste cu cineva, tot Diana ii daduse sfaturi. Liza ascultase, apoi spusese ca a face dragoste cu cineva care iti place nu e mare lucru si ca argumentele rationale ale Dianei nu o vor face sa-si schimbe atitudinea.

In ciuda voiosiei si fragilitatii ei, Liza nu era omul care sa faca marturisiri. Mainile Dianei se strasesera pe manerul valizai, luptandu-se cu sentimentul de vinovatie si durerea care-i ravasea sufletul. De ce sa creada ca ar fi putut sa o ajute? Doar Susan spusese ca nu observase nimic, iar Cliff insusi nu putuse sa faca nimic pentru femeia cu care se casatorise, femeia pe care o iubise cu atata disperare! Desi o durea sa recunoasca, probabil ca nici ea nu ar fi putut face nimic. Trebui sa admita asta, altfel isi va petrece toata viata bantuita de regrete. Era vremea sa lase mortii sa-si doarma somnul in pace.

Merse in baie, aceasta la randul ei etaland splendorile victoriene, cu o cada modernizata doar in partile esentiale. La fel de calda ca si restul casei, emana un aer nedefinit de lux. Privi in oglinda luminata si nu vazu nici o fantoma. Doar imaginea ei oarecum banala, singurele atuuri fiind fata ovala si ochii mari, de un albastru inchis, strajuiti de gene lungi.